

bende revideres m.v. Servicestyrelsen har det sidste halvandet år i samarbejde med syv projektkommuner udviklet redskaber til at udarbejde en børnepolitik og har nu også udviklet redskaber til implementeringen af politikken i kommunen. I april i år fik alle kommuner tilsendt en pjece om disse redskaber, som findes på en hjemmeside og som er frit tilgængelige for alle. Jeg mener derfor alt i alt, at der er gjort meget for at sikre, at kommunerne får lavet deres børnepolitikker, og at de så også rent faktisk anvendes i praksis.

Det andet spørgsmål til denne forespørgselsdebat går på, hvordan regeringen vil sikre, at man får gjort den nødvendige indsats over for udsatte børn. Det er et meget bredt spørgsmål, og det har jo været diskuteret en hel del fra flere vinkler, ikke mindst her på det seneste.

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at udsatte børn og unge altid skal have den hjælp og støtte, de har behov for. Det må hverken økonomi, travlhed i kommunerne, berøringsangst over for forældrene eller andre ting stå i vejen for. Kommunerne har en pligt over for disse børn, og vores rolle fra centralt hold er at sikre, at der er den nødvendige lovgivning på området, og så følge med i, om kommunerne lever op til deres forpligtelse.

Jeg synes, vi allerede har gjort rigtig meget via anbringelsesreformen. Den har været et stort skridt fremad, og der fik vi jo skærpet reglerne til kommunernes sagsbehandling, vi fik sikret både børnene og deres familier en bedre inddragelse, vi fik indført mere kontrol med kommunerne, og vi afsatte midler til en massiv efteruddannelsesindsats. Det er nu næsten halvandet år siden, reformen trådte i kraft, og jeg er ikke i tvivl om, at den giver en løft af området, et løft, som også har været tiltrængt.

For netop at følge med i, om kommunerne gør det, de skal, har vi som nævnt i forbindelse med reformen iværksat flere aktiviteter, der skaber synlighed om kommunernes indsats, både i form af Ankestyrelsens praksisundersøgelser, anbringelsesstatistikken og Ankestyrelsens udvidede mulighed for at tage sager op af egen drift.

En af de ting, jeg mener er vigtig, er, at vi i højere grad får oplysninger om kommunernes indsats på kommuneniveau. Der er nemlig nogle gange en tendens til, at alle kommuner ellers bliver skåret over én kam, hvor der jo kan være meget store forskelle i deres indsats.

Når vi får årsstatistikken fra Ankestyrelsen, får vi flere oplysninger på kommuneniveau, så den enkelte kommune kan stilles til ansvar for dens indsats på området. Og så kan kommunerne også sammenligne sig med hinanden, og det tror jeg kan være nok så godt et redskab i arbejdet på at skabe synlighed om, hvad der rent faktisk sker i den enkelte kommune.

Bla. i forlængelse af reformen er der desuden igangsat forskellige tiltag, der skal opkvalificere dem, der på forskellige niveauer i kommunen arbejder med udsatte børn. Alle nye sagsbehandlere, der ansættes på børneområdet, tilbydes et gratis intensivt 10-dages-kursus om anbringelsesreformen og lovgivningen på børneområdet generelt. I efteråret 2007 vil der blive udbudt et kursus-katalog til sagsbehandlere og leverandører på børneområdet, som vil indeholde konkrete kurser, bl.a. om systematik i sagsbehandling, hvordan man bedst tackler vold mod børn, kriminelle unge og børn og unge med anden etnisk baggrund osv.

For også at styrke ledelsesniveauet i kommunerne vil jeg til efteråret i samarbejde med KL etablere regionale ledelsesnetværk blandt kommunale ledere på børn og unge-området. Formålet med netværkene er at give lederne mulighed for at dele erfaringer og eksempler på god praksis for tilrettelæggelse af sagsbehandlingen. Der viser sig jo nemlig at være meget stor forskel på kommunernes tilrettelæggelse af sagsbehandlingen, og jeg tror, at man også her vil kunne lære meget af hinanden.

Der er altså samlet set gjort rigtig meget for at løfte området, men samtidig må vi også erkende, at der stadig er børn, som ikke får den nødvendige hjælp. Derfor er vi nødt til at se på, hvad vi yderligere kan tage af initiativer fra centralt hold for at forbedre kommunernes indsats.

Vi havde jo så i går et møde i forligskredsen bag anbringelsesreformen, hvor der var opbakning til at iværksætte fire tiltag, som jeg mener vil kunne imødegå nogle af de centrale problemer på området.

Det første forslag går på at få sat fokus på kvaliteten i indsatsen. Debatten i den seneste tid har kørt på kommunernes besparelser på anbringelsesområdet og på det faldende antal ny-anbringelser, og jeg mener simpelt hen, at den debat er for unuanceret. Det er for enkelt at hævde, at bare anbringelsestallet er højt nok, og bare der bruges penge nok på området, så har børnene det sikkert fint, for det er et omfattende indgreb at fjerne børn fra deres forældre. For nogle